

zachovati; avšak právo na stížnost, jako osobě třetí, k hájení zájmů dítěte nepovoláné, mu přiznati nelze a bylo proto jeho stížnost odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Poněvadž jde o smír, podléhající, jak rekursní soud správně uvedl, schválení poručenského soudu, poněvadž i smír je smlouva uskutečňující se srovnalou vůlí stran, záleží na stěžovateli, by buď přijal poručenským soudem mu nabízený smír, anebo jej odmítl. Nemůže však opravnými prostředky vynutiti lepší a pro sebe příznivější podmínky, když poručenským soudem tyto učiněné podmínky plně vyhovují požadavkům zvláštní ochrany dítěte, které toto požívá podle Šu 21 obč. zák. Když stěžovatel odmítá, nabízený smír uzavřít, smír se neuskuteční, a je věcí poručenského soudu, by opatřil další, čeho je potřebí učiniti v zájmu dítěte vůči jeho otci.

Čís. 4592.

Spory proti dráze dle Šu 3 zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1867, čís. 27 ř. zák., náležejí i nadále k výlučné věcné příslušnosti obchodních soudů (senátů).

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 57/25).

Žalobu proti dráze na náhradu škody 5000 Kč, již prý utrpěl úrazem na dráze, zadal žalobce na okresní soud ve Falknově, v jehož obvodu se škodlivá událost přihodila. K námitce věcné i místní nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku věcné i místní nepřislušnosti. D ů v o d y: Stížnost je odůvodněna. První soud zakládá své usnesení na ustanovení zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. (čl. VI uv. zák. ze dne 1. srpna 1895, čís. 110 ř. zák.). Při tom však nevzal zřetele k zákonům ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. a ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. Podle těchto zákonů zní § 51 j. n.: »Před samostatné obchodní soudy neb obchodní senáty sborových soudů první stolice (pokud se týče samosoudce podle Šu 7 a) náležejí, je-li hodnota předmětu sporu vyšší 5000 Kč«. Cena předmětu sporu činí v této rozepři 5000 Kč. Bylo proto žalující straně dáno na výběr žalovati před okresním soudem pro věci obchodní v Praze nebo před okresním soudem, v jehož obvodě událost se přihodila, t. j. v tomto případě před okresním soudem ve Falknově.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle Šu 51 j. n. sluší rozeznávati dvě skupiny právních rozepří, náležejících před obchodní soudy, pokud se týče obchodní senáty, a to skupinu, ve které rozhoduje hodnota sporu, a skupinu, ve které rozho-

duje pouze povaha věci bez ohledu na hodnotu sporu. K této poslední náležitosti i rozepře podle §u 3 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Tímto předpisem upravena jest jak věcná, tak místní příslušnost pro žaloby z příhod v dopravě, a je tomuto ustanovení rozuměti tak, že spory, podle něho zahájené, přikázány byly v době, kdy zákon o ručení železnic nabyl účinnosti, jen obchodním soudům anebo sborovým soudům opatřeným obchodní pravomocí, na jejichž místo vstoupily po zániku platnosti jurisdikční normy ze dne 20. listopadu 1852, čís. 251 ř. zá. samostatné soudy obchodní, neb obchodní senáty sborových soudů uvedené v §u 51 j. n. Tato, převzavši § 3 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., neomezila příslušnost obchodních soudů na spory, jichž hodnota přesahuje hranici určité částky peněžité, jako to učinila u rozepří pod čís. 1 a 2 §u 51 j. n. Proto mohou žaloby, uplatňující nároky podle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. vneseny býti pouze na obchodní soudy, neb obchodní senáty v §u 51 j. n. jmenované jako soudy bez ohledu na výši hodnoty předmětu rozepře výlučně příslušné, jakž tomu jest v případech uvedených pod čís. 3 až 5 §u 51 j. n. Tato ustanovení, jakož i předpis §u 3 zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. nedoznaly změny ani předpisy zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. a zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., poněvadž tyto zákony nedotkly se soudní příslušnosti pro projednání rozepří podle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. zahájených, až na to, že určily, které spory projednává samosoudce a které senát obchodního soudu, pokud se týče krajského soudu s obchodní pravomocí.

Čís. 4593.

Sudiště dle §u 104 j. n.

Jest »jmenovitým« uvedení soudu, obsahují-li všeobecné podmínky žalobce, podepsané žalovaným, ustanovení, že příslušným jest soud, »kde jest sídlo ústředny, pokud se týče oné filiálky žalobcovy, jež zaslala účetní uzávěrku«, pak-li v záhlaví kontokorentních stvrzenek byla uvedena příslušná filiálka.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 59/25.)

Žalobě, zadané na krajském soudě v Litoměřicích, jehož místní příslušnost odůvodňoval žalobce dohodou podle §u 104 j. n., p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, zamítнув námitku místní nepřislušnosti, o d v o l a c í s o u d vyhověl námitce místní nepřislušnosti, zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci postoupil spisy obchodnímu soudu v Praze jako soudu příslušnému. D ů v o d y: K tomu, by platně byla založena příslušnost krajského soudu v Litoměřicích k projednání tohoto sporu, nestačilo, že se žalovaný na listinách příl. A a B, obsahujících sčítovanky žalující filiálky, podepsal pod doložkou, že souhlasí s všeobecnými bankovními podmínkami. Z listin těch není příl. B datována a obsahuje saldo válečných půjček ke dni 31. ledna 1921, což odpovídá též v kontextu zmíněným výtahům z účtů znějícím na uzávěrku ze dne 31. prosince 1920. Na listině příl.